

РЕШЕНИЕ

№ 5209

гр. София, 17.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2366** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 405 от Кодекса на труда /КТ/.

Производството е образувано по жалба на Застрахователно, акционерно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителите А. Л. и Р. Д. – изпълнителни директори, срещу задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, обективирани в протокол за извършена проверка /П./ № ПР2037712/18.01.2021 г., на служители на Дирекция „Инспекция по труда“ /ДИТ/ - [населено място].

Жалбоподателят оспорва задължителните предписания като материално-незаконносъобразни. По същество твърди, че 25.09.2020 г. е бил неприсъствен ден единствено за работещите в училищата, съгласно решение № 11-1/28.07.2020 г. на Общински съвет – Д. и заповед № 1298/21.09.2020 г. на кмета на [населено място], с които е обявен 25.09.2020 г. еднократно за празничен и неприсъствен ден на територията на Община – Д.. В тази връзка счита, че установеното нарушение на чл. 262, ал. 1, т. 2 от КТ е неправилно и дадените задължителни предписания, а именно заплащане на положен „извънреден труд“ на поименно определени служители, следва да бъде с увеличение от 75 % е незаконносъобразно. В този смисъл моли за отмяна на т. 5, 6 и 7 от П. № ПР2037712/18.01.2021г.

В съдебно заседания жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – служители на ДИР – Д. – Е. К. и А. И., представлявани от юрк. К., ангажират становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На ЗАД [фирма] била извършена проверка от Е. К. и А. И. – инспектори при ДИ“Г“ – Д. по спазване изискванията на КТ и ЗЗБУТ, резултатите от която са обективирани в П. № ПР2037712/18.01.2021 г. Установено било, че М. Г. Ж. на длъжност регионален ЗП, Н. Т. Н. на длъжност „специалист ЗД“ и С. С. Ж. на длъжност „специалист ЗД“ са полагали труд на 25.09.2020 г. в [населено място]. Установено е също, че с решение № 11-1/28.07.2020 г. на Общински съвет – Д., че ден 25.09.2020 г. е обявен еднократно за празничен и неприсъствен ден на територията на Община – Д.. От представените при проверката ведомости за заплата, преводно нареждане за заплащане на възнаграждение и рекапитулация по служители е установено, че за този ден (25.09.2020г.) на служителите не е било заплатено „извънреден труд“ – увеличени на трудовото възнаграждение, уговорено между работника/служителя и работодателя, но не по-малко от 75% за работа през почивен ден. Последното е квалифицирано като нарушение по чл. 262, ал. 1, т. 2 от КТ. В тази връзка и на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ са дадени задължителни предписания ЗАД [фирма], в качеството на работодател, да заплати на М. Г. Ж., Н. Т. Н. и С. С. Ж. положеният от тях извънреден труд на 25.09.2020 г. с увеличение, уговорено между работника/служителя и работодателя, но не по-малко от 75% за работа през почивен ден. Предписанията са обективирани в т.5, 6 и 7 от П. № ПР2037712/18.01.2021г.

Недоволен от задължителните предписания ЗАД [фирма], оспорил същите по административен ред пред изпълнителния директор на ИА „ГИТ“. С решение по чл. 97, ал. 1 от АПК рег. № 21006658/10.02.2021 г. жалбата е отхвърлена, като по същество са изложени съображения, че с решение № 11-1/28.07.2020 г. на Общински съвет – Д., ден 25.09.2020г. е обявен еднократно за празничен и неприсъствен ден на територията на Община – Д. за всички работници и служители, а със заповед № 1298/21.09.2020 г. на кмета на [населено място] е детайлизирано решението на ОС - Добрич по отношение на училищата, с основание чл. 105, ал. 3 от ЗПУО.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество. Подадена е от лице, адресат на акта, подлежащ на оспорване предвид изричната разпоредба на чл. 405 от КТ, с който се възлагат задължения, обосноваващи правният интерес от търсената защита. Съдът приема, че жалбата е подадена в срок по чл. 149, ал. 3 от АПК доколкото по делото не са ангажирани доказателства за датата на съобщаване на решението на по-горестоящият орган по чл. 97, ал. 1 от АПК на жалбоподателя. Приложеното на л. 15 от адм. д. № 92/2021 г. на АС – Добрич копие на пощенски плик с клеймо е нечетливо и не може да се установи в каква връзка се прилага. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК в тежест на административният орган е да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, вкл. условията и реда за съобщаване на акта. С определение от 02.04.2021 г., съдът е указал доказателствена тежест на ответника. Доказателствената тежест не представлява задължение за доказване на релевантните за делото факти и обстоятелства, а е свързана с крайния извод и резултат, правните последици, които настъпват следствие недоказването на

определени факти и обстоятелства.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 144, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 98, ал. 2 от АПК на съдебно оспорване подлежи първоначалния административен акт, в случая П. № ПР2037712/18.01.2021 г. Нормата на чл. 399, ал. 1 от КТ, постановява, че цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения за положен извънреден труд, се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда", към Министъра на труда и социалната политика. Съобразно нормата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации, могат да прилагат следните принудителни административни мерки: по т. 1- да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

От събраните по делото доказателства, обсъдени по-горе, съдът намира, че процесните предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, имащи характер на принудителни адм. мерки, са постановени от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при спазване на установените административно производствени правила. Съобразно чл. 21, ал. 1 от Устройствен правилник на ИА "ГИТ", при и по повод изпълнение на служебните си задължения, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, ЗЗБУТ, ЗНЗ, ЗТМТМ, ЗДСл, и в други нормативни актове, които възлагат контрол на Агенцията, като на основание ал. 2, правомощия на инспектор имат ръководителите на административни звена в специализираната администрация, служителите, назначени на длъжност инспектор, юрисконсултите, както и други служители на Агенцията, назначени на експертни длъжности, които са изрично упълномощени от изпълнителния директор. По делото не се спори, че Е. К. и А. И. са инспектори в ДИ"ГТ" – Д., която е част от специализираната администрация на ИА „ГИТ“, като инспекторите имат правомощията да издават задължителни предписания по чл. 404, ал. 1 от КТ.

Съдът намира също, че в производството по издаване на процесните ПАМ, няма допуснати нарушения, свързани с уведомяването на проверяваното лице, по смисъла на чл. 26 от АПК. Административното производство е започнало служебно, по реда на чл. 25, ал. 3 във вр. с чл. 24 АПК, като с призовка (л. 19 от адм. д. № 92/2021 г. на АС – Добрич на дружеството е указано да представи подробно описани документи, във връзка с извършването на проверката, по реда на чл. 402, ал. 1, т. 2 от КТ, с което съдът приема, че жалбоподателят е надлежно уведомен. Нормата на чл. 402, ал. 1, т. 2 от КТ, контролните органи в рамките на своята компетентност имат право да изискват от работодателя, съответно от органа по назначаването, обяснения, сведения и представяне на всички необходими документи, книжа и заверени копия от тях във връзка с упражняването на контрола. От данните по делото се установява, че от страна на ЗАД [фирма] са представени съответните писмени доказателства, приложени и към настоящето дело, като част от адм. преписка.

По наличието на материалноправните предпоставки за издаването на П. № ПР2037712/18.01.2021 г. Казано бе, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството както и за

предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, по своя инициатива могат да прилагат следните принудителни административни мерки, в частност да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Контролните органи в случая са приели, че ден 25.09.2020 г. е неприсъствен ден, на който ден М. Г. Ж., Н. Т. Н. и С. С. Ж. са полагали труд, който труд не е бил заплатен при условията на чл. 262, ал. 1, т. 2 от КТ.

Спор по фактите няма, от доказателствата по делото се установява, че М. Г. Ж., Н. Т. Н. и С. С. Ж. на 25.09.2020 г. са полагали труд. От представените пред административната преписка доказателства, приобщени към делото на осн. чл. 171, ал. 1 от АПК се установява, че лицата са получили дължимото им трудово възнаграждение, но без същото да бъде увеличено за работа в почивен ден по чл. 262, ал. 1, т. 2 от КТ. Спорът в случая е какъв ден е 25.09.2020 г. в хипотезата на чл. 262 от КТ. По делото се установява, а и не се спори, че с решение № 11-1/28.07.2020 г. на Общински съвет – Д., че ден 25.09.2020 г. (петък) е бил обявен еднократно за празничен и неприсъствен ден на територията на [община]. С т. II на същото решение е възложено на кмета на Община – [населено място] да извърши последващите съгласно закона действия.

Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗМСМА общинският съвет решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи, включително за обявяване на определен ден за празничен и неприсъствен на територията на общината, района, кметството или населеното място по предложение на кмета на общината след съгласуване с областния управител. Това нормативно правило делегира правомощие на орган на местното самоуправление, включително по определяне на неприсъствени дни, но само в случаите, когато други органи не разполагат с изрично законово предвидена изключителна компетентност.

Разпоредбата на чл. 262, ал. 1 КТ предвижда увеличено трудово възнаграждение за положен извънреден труд в четири хипотези: 1. 50 на сто - за работа през работните дни; 2. 75 на сто - за работа през почивните дни; 3. 100 на сто - за работа през дните на официалните празници; 4. 50 на сто - за работа при сумирано изчисляване на работното време.

Действително, обявеният с решение на Общинския съвет – Д. за празничен и неприсъствен ден – 25.09.2020 г. не е "официален празник" по смисъла на чл. 154, ал. 1 КТ, а е местен такъв. Денят, обаче, като неприсъствен, съгласно ЗМСМА е с характеристиката на "почивен" за работещите на територията на общината, в какъвто смисъл е и установилата се съдебна практика. Без правно значение в случая е, къде е седалището на дружеството жалбоподател. Основният момент е, че негови работници/служители полагат труд на територията на общината, в която е прието, че определен ден ще бъде празничен и неприсъствен (почивен ден).

Неоснователно е и позоваването на заповед № 1298/21.09.2020 г. на кмета на [населено място]. Заповедта действително е издадена на основание т. II от решение № 11-1/28.07.2020 г. на Общински съвет Д., но с последната не са делегирани правомощия на кмета на Община - Д. да променя, изменя или отменя решението на общинския съвет. Всъщност не е налице и законова възможност общинският съвет да делегира свои правомощия по чл. 21 от ЗМСМА, които правомощия са изключително на органа на местното самоуправление. В този смисъл т. II от решение № 11-1/28.07.2020 г. на Общински съвет – Д. представлява предоставяне на

организационно - ръководни правомощия. Самата заповед № 1298/21.09.2020 г. на кмета на [населено място] от своя страна е издадена на основание чл. 105, ал. 3 от Закона за предучилищното и училищното образование, а видно от съдържанието ѝ, засяга единствено училищата на територията на [населено място]. В случая са налице две волеизявления – на Общински съвет – Д. и на кмета на Община – Д., които не си противоречат, като последното не ограничава правния ефект на решението на общинския съвет.

В обобщение, съдът приема, че процесните предписания по т. 5, 6 и 7 от П. № ПР2037712/18.01.2021 г. от инспектори от ДИТ Д., са издадени от компетентния орган по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, във връзка с чл. 21 УПИАГИТ, при спазване на административнопроизводствените правила и нормативните изисквания за форма. Постановено е в съответствие с материалния закон и неговата цел, което налага крайния извод, формиран при проверката по чл. 168 АПК, че оспореният административен акт е законосъобразен.

Разноски по делото не са поискани, поради което не следва и да се присъждат.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 във вр. с чл. 177, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 33-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Застрахователно акционерно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, обективирани в т. 5, 6 и 7 от протокол за извършена проверка № ПР2037712/18.01.2021г., на служители на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: